

V dnešných časoch už nie je samozrejmosťou mať otvorený domov pre hostí alebo návštevy. Ak sa s niekým chceme stretnúť, tak ho skôr pozveme do nejakej reštaurácie, cukrárne, kaviarne alebo pizzerie. Doma chceme mať už od ľudí pokoj. Staršia generácia si možno pamätá, ako intenzívne prežívala, keď mala prísť návšteva. Dnešná generácia to už nepozná. Radšej sa zavrie do svojich izieb a tam prostredníctvom počítača prijíma virtuálne návštevy. **Domov je aj silným náboženským symbolom.** Ježiš povedal: „*Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho prístrešok.*“ Ježiš povedal tieto slová v rozlúčkovej reči. Ešte predtým spomína domov, ktorý im pripraví, keď od nich odíde naspäť k Otcovi. Najskôr im však ponúka nový domov v ich srdciach, kde môžu prebývať spolu s ním, s Otcom a Duchom Svätým. Podmienkou je, aby ho prijali s vierou a láskou. Reálne sa to prejaví tak, že budú žiť podľa slov, ktoré povedal. Ide o novú, tajomnú prítomnosť Boha v človekovi. Môžeme hovoriť o „**domácom Bohu**“.

Pápež **Benedikt XVI.**, keď uvažuje o tom, čo je život, spomína tri vrstvy. Prvou je život **biologický**. Prejavuje sa samostatným fungovaním a reprodukciou. Nie je to však žiaden stroj, ale organizmus. Začína od jednoduchých a pokračuje až po komplikovanejšie formy. Druhou vrstvou je život **duchovný**. Je to duch, čo v človekovi žije a čo je životom. Duch sa spája s biologickou existenciou a dáva životu ďalší rozmer. Napokon je tu aj tretia vrstva. Tá vzniká pri **stretnutí s Kristom**. Pápež to vysvetľuje pomocou ľudskej lásky. Keď nás niekto miluje, tak dostávame od neho novú duchovnú vrstvu. Podobne sa to deje vtedy, keď sa cez Krista obracia k nám sám Boh. Vtedy sa náš život mení na spolužitie s ním.

Žiť podľa Ježišových očakávaní je náročné. Nemôžeme to však vnímať ako suchú poslušnosť. Je to skôr odpoveď Bohu, ktorý nás miluje. Boh nie je votrelcom, ktorý silou mocou chce vstúpiť do nášho života. Ježiš hovorí: „*Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou*“ (Zjv 3, 20). Ježiš rešpektuje naše súkromie, aj keď by sa viac potešil našej pohostinnosti. Sme slobodní a môžeme ignorovať jeho klopanie. Niekto možno na chvíľu otvorí dvere, ale potom ho z nich vysotí von. Je to paradox, ale všemohúci Boh, aby rešpektoval našu slobodu, môže dovoliť, aby sme ho odmietli. Keď sa však rozhodneme ho prijať, tak potom musíme byť ochotní dovoliť mu **prevziať náš domov**. Nemôžeme očakávať, že Boh sa bude prispôsobovať nám. Nemôžeme na neho volať ako na športovom zápase: my sme tu doma.